

Γράφει ο **Βασίλης Τζώτζης**

Στην ημερήσια διάταξη του αστικού πολιτικού σκηνικού έχει έρθει το ζήτημα του εκλογικού νόμου. Είναι η ύστατη προσπάθεια της «πρώτη φορά αριστερής Κυβέρνησης» να υλοποιήσει ένα λαϊκό αίτημα, αυτό της απλής αναλογικής. Οι μεθοδεύσεις, τα παζάρια και τα εκλογικά μαγειρέματα κορυφών, εμποδίζουν την τεράστια απόσταση που χωρίζει τα νεομνημονιακά μορφώματα από τους λαϊκούς πόθους. Απόδειξη ο μισός/κολοβός χαρακτήρας της όχι και τόσο απλής - ανόθευτης αναλογικής, με διατήρηση του ορίου του 3% για την είσοδο ενός κόμματος στη βουλή.

Φυσικά η ποιότητα της Δημοκρατίας, η ισότητα της ψήφου κ.α. ΔΕΝ μπορούν να εξασφαλιστούν ΠΟΤΕ εντός του εκμεταλλευτικού συστήματος, της κυρίαρχης ιδεολογίας, των κατασταλτικών & ιδεολογικών μηχανισμών. **Η αστική/ταξική δημοκρατία στο εποικοδόμημα είναι η άλλη όψη της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης.** Τα παραπάνω ζητήματα καλύπτονται με εξαιρετικό τρόπο από [παρεμβάσεις συντρόφων](#) τόσο σε έντυπα όσο και σε ηλεκτρονικά μέσα.

Πίσω από τα εκλογομαγειρέματα

Αν προσπαθήσει να ερμηνεύσει κάποιος τη στάση των κομμάτων ,στο εν λόγω ζήτημα, θα συναντήσει το χάος και την τυχαιότητα. Αντιλήψεις του συρμού περί μεγάλων & μικρών κομμάτων, «παλιού & νέου», δημοκρατικής ή όχι αντίληψης δείχνουν τα κυρίαρχα. Αλίμονο όμως αν προσεγγίζουμε τέτοια ζητήματα μακριά από την πολιτική θεωρία του κράτους, με όχημα τους τακτικισμούς στο πολιτικό σκηνικό. Πίσω από τον κουρνιαχτό των δηλώσεων, αιχμών, κατηγοριών κλπ. αναδεικνύονται δύο καίρια ζητήματα:

Η κεντρική πολιτική και ιδεολογική λειτουργία του αστικού κοινοβουλίου είναι να οργανώνει την ηγεμονία των κυρίαρχων πάνω στις κυριαρχούμενες τάξεις. Αυτή είναι η βασική πλευρά των αντιπαραθέσεων οι οποίες αναπτύσσονται. Όσο σημαντικές και αν μοιάζουν πλευρές όπως: «Ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α. ξέρει ότι θα χάσει και καταργεί το μπόνους» ή «Φοβάται εξεταστικές επιτροπές για το πρώτο 6-μηνο και το Δημοψήφισμα», αυτές είναι δευτερεύουσες.

Η ενσωμάτωση/κοινοβουλευτικοποίηση των λαϊκών αιτημάτων, η προσαρμογή εντός αστικού πολιτικού σκηνικού, **η πίστη ΟΧΙ απλά σε ένα αστικό κόμμα αλλά ΣΤΟ ένα και μοναδικό κόμμα της αστικής τάξης - την Αστική Βουλή** - είναι ο βασικός στόχος της όλης αντιπαραθέσης. Οι γνωστές αλληλοκατηγορίες αξιοποιούνται ως τα πρώτα καύσιμα σε αυτή τη συζήτηση, μαζί με την αφήγηση της κάθε πλευράς για την εύρυθμη λειτουργία του πολιτικού σκηνικού και του κράτους.

Υπάρχει κάτι που μπορεί να τους τρομάζει, όσον αφορά το κίνημα της εργατικής τάξης και ευρύτερα το λαϊκό κίνημα; Με μια στατική - μεταφυσική προσέγγιση η απάντηση είναι ΟΧΙ! Όμως τα πράγματα ΔΕΝ είναι τόσο απλά και απρόβλεπτες εξελίξεις μοιάζουν να κυοφορούνται.

Η ανυπαρξία αστικής αντιμνημονιακής εναλλακτικής, όπως αυτή εμφανίστηκε κατά καιρούς «Λεφτά υπάρχουν» - Ζάπεια - Πρόγραμμα Θεσ/νικης, **δημιουργεί μια αναπόδραστη πραγματικότητα, μεταφέρει το κέντρο βάρους της αντιπολίτευσης από τη βουλή στο δρόμο και τις πλατείες.** Εδώ εδράζονται και οι βασικές κατηγορίες προς τα μορφώματα τα οποία μονοδρομούν τις εξελίξεις μέσα από το αστικό κοινοβούλιο, **αφού προεκτείνουν μέσα στο λαό την αστική πολιτική ΚΑΙ ΟΧΙ ΤΟ ΑΝΤΙΘΕΤΟ!**

Επίσης ένα υπαρκτό ρεύμα αηδίας και αποστροφής προς το πολιτικό σκηνικό, με κύριο φαινόμενο την **αποχή** από τις εκλογές, μπορεί να δημιουργήσει απρόσμενες εξελίξεις σε περίπτωση γενικής ανόδου του λαϊκού αγώνα. Είναι ένα από τα χαμένα στοιχεία της κυβέρνησης ΣΥ.ΡΙΖ.Α. η αδυναμία ενσωμάτωσης αυτού του κόσμου στο πολιτικό του σχέδιο, καθώς αυτοί είναι κατά πλειοψηφία νεολαίοι, μορφωμένοι, άνεργοι, επισφαλώς απασχολούμενοι κλπ.

Δύο σε αντιστοιχία επιλογές μοιάζουν να επικρατούν.

Η μια έχει ως βάση ένα νέο διπολισμό. ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ θα δορυφοριοποιούν τα μικρότερα κόμματα σε σταθερά κυβερνητικά σχήματα. Ο ένας πόλος θα θυμίζει κάτι από συντηρητικό κόμμα, ενώ ο άλλος κάτι από «σοσιαλιστικό». Στις αντιπαραθέσεις για την εναλλαγή τους θα ενσωματώνουν τις λαϊκές ψήφους, καθώς και τα όρια του κινήματος. Η αφήγηση για την ένταση της λιτότητας, δαπάνες ή φόροι κλπ θα διαφοροποιούν (στα λόγια) τους δύο πόλους. Αυτή η επιλογή θέλει να διατηρήσει το εκλογικό μόνους στο πρώτο κόμμα, συμβάλλοντας και απλοποιώντας τις συνεργασίες.

Η άλλη έχει ως βάση τις οικουμενικές επιλογές. Αξιοποιεί τις στρατηγικές επιλογές της αστικής τάξης (Ε.Ε. - Ευρώ - ΝΑΤΟ) ως έδαφος για ευρύτερες συγκλήσεις και συνεργασίες. Η ίδια η πραγματικότητα του πολιτικού σκηνικού θα υλοποιεί τις βάρβαρες και αντιλαϊκές πολιτικές, ενώ η αντιπαραθέση θα δίνεται για τα παρεμπόπτοντα ζητήματα ηθικής, σκανδάλων, ήθους κλπ. Αυτή η λειτουργία εξυπηρετείται από την απλή αναλογική.

Τα αστικά κόμματα που διαχειρίστηκαν ως τώρα την Κυβερνητική εξουσία και διατηρούν βαθιές/ιστορικές σχέσεις εμπλοκής με τα κέντρα εξουσίας διαλέγουν την πρώτη αφήγηση. Νέα Δημοκρατία - Πα.Σο.Κ. - ΠΟΤΑΜΙ στηρίζουν την λογική του διπολισμού, της εναλλαγής ισχυρών κυβερνήσεων. **Ας σημειώσουμε πως οι δυο δορυφόροι «θυσιάζουν» τον κομματικό τους πατριωτισμό** (πιθανή μη είσοδο τους στη βουλή), **για την κυβερνητική σταθερότητα**. Η αστική τάξη ΔΕΝ θα το ξεχάσει αυτό όταν θα μοιράζει κρατικές θεσούλες!

ΣΥ.ΡΙΖ.Α. - Αν.Ελλ. - Ένωση Κεντρώων επιλέγουν την απλή αναλογική, **ανοίγοντας δρόμους για τη μεταφορά των ιστορικών συμβιβασμών ΚΑΙ σε κυβερνητικά σχήματα**. Η καθολική υπερψήφιση του Μνημονίου 3, η ταχύτατη μετάλλαξη του ΣΥ.ΡΙΖ.Α., και η υποχώρηση του κινήματος τους ωθούν σε αυτή την επιλογή.

Δυσκολίες παρουσιάζουν και οι δύο αφηγήσεις, αφού με διαφορετικό τρόπο μπορούν να ρηγματωθούν από την εισβολή του λαϊκού παράγοντα στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό. Η ίδια η Καπιταλιστική κρίση, ο κοινωνικός όλεθρος των μνημονίων, οι ιμπεριαλιστικές αντιθέσεις επωάζουν τους νέους σεισμούς που μέλλονται για να'ρθουν.

Ο κόσμος του αγώνα

Είναι αυτονόητο πως η αριστερά, ο κόσμος του αγώνα, τάσσεται ανεπιφύλακτα με την απλή αναλογική. Είναι απαραίτητες όμως μερικές διευκρινήσεις. Όποια και αν είναι η ποιότητα τις αστικής δημοκρατίας, οι ατομικές ελευθερίες κλπ αυτή ΔΕΝ μπορεί να απαλλαχτεί από το ταξικό της περιεχόμενο. Η σημερινή «απλή αναλογική» συνοδεύεται από προσπάθεια κατάργησης του δικαιώματος της απεργίας, αυτόματους κόφτες, επιτρόπους και Δημοσιονομικά συμβούλια.

Κάθε δημοκρατικό δικαίωμα (ελευθερία λόγου, τύπου, απεργία κ.α.) ΔΕΝ παραχωρείται από την αστική τάξη! ΟΥΤΕ ΚΑΝ ΓΙΑ ΝΑ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΕΙ! **Κατακτιέται και κατακτήθηκε με σκληρούς αγώνες απέναντι και σε αντιπαραθέση με το κράτος της και τις επιδιώξεις της.**

Ο ελληνικό λαός θα βιώσει την πραγματική Δημοκρατία ως εσωτερική πραγματικότητα του κινήματος της εργατικής τάξης και των σύμμαχων δυνάμεων στην πάλη για την ανατροπή της

καπιταλιστικής βαρβαρότητας. Εκεί θα χτιστεί με τη μορφή του ψήγματος/εμβρυακά η δημοκρατία από το λαό για το λαό, ως πολιτική – κρατική εξουσία. Εδώ κρινόμαστε όλοι, αν από σήμερα (και όχι στο επέκεινα της λαϊκής εξουσίας) ζυμώνουμε –μεταβατικά– αιτήματα που προωθούν τον αγώνα πέρα και έξω από τους τυπικούς/αναγκαίους εκσυγχρονισμούς.

Τζώτζης Βασίλης μέλος ANT.AP.ΣΥ.Α.